

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 12Csp/72/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816207989
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Kušnírová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2017:7816207989.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou JUDr. Editou Kušnírovou, v právnej veci žalobkyne: C. H., K., D., X., XX.XX.XXXX, L. G. XXX, práv. zast. JUDr. Hedviga Gallová, advokátka so sídlom Bratislava, Zámocká 26, proti žalovaným, v 1.rade: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, zast. ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, v 2.rade: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, v konaní o neplatnosť zmluvy a jej príslušenstva a vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

I. Súd zastavuje konanie v časti určenia, že Zmluva č. 4691996 zo dňa 10.11.2005 je neplatná, v časti určenia, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 18.10.2013 medzi žalovanými v 1.a 2.rade je neplatná a v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia do výšky istiny 1.548,97 Eur.

II. Súd určuje, že Zmluva č. 4691996 zo dňa 10.11.2005, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade, je bezúročná a bezpoplatková.

III. Žalovaný v 1.rade je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 61,75 Eur, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaný v 1.rade je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 160,- Eur, v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V. Vo zvyšujúcej časti súd žalobu zamieta.

VI. Náhradu trov konania stranám sporu súd nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa podanou žalobou sa domáhala určenia neplatnosti Zmluvy č. 4691996 zo dňa 10.11.2005 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade, Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 18.10.2013 uzavretej medzi žalovanými v 1.a 2.rade a vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným v 1.rade vo výške 1.610,72 Eur a žalovaným v 2.rade vo výške 250,- Eur a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, dňa 10.11.2005 uzavrela žalobkyňa so žalovaným v 1.rade Zmluvu č. 0004691996, na základe ktorej bol schválený úverový rámec vo výške 18.000,- Sk, s neskorším navýšením úverového rámca na 24.000,- Sk (796,65 Eur), so štandardnou mesačnou splátkou 700,- Sk (23,24 Eur). Na uvedenú zmluvu žalobkyňa zaplatila ku dňu 27.04.2016 sumu 1.860,72 Eur, a to na účet žalovaného v 1.rade sumu 1.610,72 Eur a na účet žalovaného v 2.rade sumu 250,- Eur. Žalovaný v 1.rade doručil žalovanej v novembri 2013 písomnosť zo dňa 05.11.2013, v ktorej jej oznámil postúpenie pohľadávky z uvedenej zmluvy, spolu s príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými

na žalovaného v 2.rade. Následne jej bola doručená v mesiaci marec 2014 od žalovaného v 2.rade Dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, ktorú žalobkyňa podpísala. Z uvedenej dohody vyplynulo, že žalovaný v 1.rade dňa 18.10.2013 postúpil na žalovaného v 2.rade pohľadávku voči žalobkyni v celkovej výške 1.301,88 Eur. V zmysle tejto dohody jej bola vyčíslená dlžná suma, pozostávajúca z istiny vo výške 1.220,43 Eur, ostatného príslušenstva vo výške 81,45 Eur, nákladov na inkasné konanie vo výške 150,- Eur a 9 % ročný úrok z omeškania so sumy 1.220,43 Eur od 01.10.2013 do splatnosti poslednej pohľadávky. Žalobkyňa splácala dohodnutú sumu žalovanému v 2.rade a ku dňu 27.04.2016 mu zaplatila 250,- Eur v splátkach. V mesiaci máj 2016 bol žalobkyni doručený Pokus o zmier zo dňa 27.04.2016, v ktorej bol vyčíslený nedoplatok dlžnej sumy vo výške 1.464,18 Eur. V čase podpísania zmluvy so žalovaným v 1.rade žalobkyňa nerozumela týmto právnym úkonom, zložitým finančným obligačným vzťahom a zmluvné podmienky akceptovala. Keďže sa jedná o tzv. „formulárovú“ zmluvu, vopred pripravenú a žalovaný v 1.rade do nej len dopisoval osobné údaje žalobkyne, žalobkyňa nemala možnosť obsah zmluvy podstatným spôsobom ovplyvniť. Žalobkyňa v žalobe tiež poukázala na ust. 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúcich spotrebiteľské zmluvy, z toho dôvodu je potrebné skúmať, či vôbec išlo o platnosť Zmluvy o používaní pôžičkovej karty Quatro a či nebola uzavretá v rozpore so zákonom. Postup žalovaných sa javí ako nekalá obchodná praktika a porušenie práva na strane žalobkyne vedie k vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa ďalej uviedla, že má naliehavý právny záujem na tejto určovacej žalobe, nakoľko ako spotrebiteľka má mať z dôvodu právnej istoty vyriešenú otázku skutočnej výšky dlhu. Žalovaný v 2.rade si uplatňuje neúmerne vysokú pohľadávku aj s pochybným príslušenstvom. Predmetná zmluva vykazuje závažné vady, vrátane jej podstatných náležitostí, obsahuje neprijateľné podmienky. Ďalej predmetná zmluva neobsahuje podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k.) Zákona o spotrebiteľských úveroch výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Je tiež zo zmluvy problematické zistiť, aké sú podmienky používania pôžičkovej karty Quatro a preto žalobkyňa žiada s poukazom na ust. § 41 Občianskeho zákonníka určiť neplatnosť zmluvy ako celku.

3. Žalovaní v 1.a 2.rade sa písomne vyjadrili k žalobe.

4. Žalovaný v 1.rade s uplatneným nárokom nesúhlasil a navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť z dôvodu, že žaloba je neurčitým a nezrozumiteľným podaním z obsahového hľadiska. Ďalším dôvodom bola skutočnosť, že na požadovanom určení neplatnosti zmluvy o úvere nie je a nemôže byť daný naliehavý právny záujem. V tej súvislosti poukázal na ust. § 137 písm. c.) Civilného sporového poriadku. Podľa názoru žalovaného v 1.rade nie je daný naliehavý právny záujem, nakoľko len hypotetické vyhlásenie predmetnej zmluvy za neplatnú, nemá spôsobilosť úplným spôsobom vyriešiť žalobkyňou otázku tvrdenej spornosti právneho vzťahu a už vôbec nie uplatňovanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa prostredníctvom žaloby chcela zrejme len zistiť skutočnú výšku svojho záväzku, čo nezakladá naliehavý právny záujem. Pokiaľ by aj súd určil neplatnosť zmluvy o úvere ako celku, je sporné, či takýmto určením dôjde k celkovému odstráneniu právnej neistoty a či je žalobou možné s konečnou platnosťou vyriešiť túto spornú otázku. Podľa názoru žalovaného v 1.rade by skôr takúto otázku riešila žaloba na plnenie. Poukázal súčasne na uznesenie NS SR č. 2Cdo/28/2009 zo dňa 26.05.2010, z ktorého vyplynulo, že žaloba na určenie nie je opodstatnená tam, kde nie je možné žalovať na splnenie povinnosti. Ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby bola skutočnosť, že zmluva o úvere je platná a nevykazuje akékoľvek nedostatky spochybňujúce jej platnosť, nakoľko poskytnutie a následné čerpanie úveru žalobkyňou nie je sporné. Nie je možné akceptovať absenciu právne relevantných dôvodov v žalobe, resp. tieto dôvody zahrnúť v žalobe an bloc. Rovnako žalovaný v 1.rade nesúhlasil ani s určením neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky z dôvodov, že žalobkyňa nie je aktívne vecne legitimovaná, ako tretia osoba, domáhať sa určenia neplatnosti takého úkonu, ktorého nebola účastníkom. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v spojení s tvrdením o absencii údajov o výške, počte a termínoch splátky istiny a úrokov, žalovaný v 1.rade považoval na neopodstatnený už aj s poukazom na to, že žalobkyňa aplikovaná na daný právny vzťah nesprávny právny predpis, ktorý nadobudol účinnosť až v čase po uzavretí zmluvy o úvere. Z toho dôvodu nie je možné aplikovať sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti takéhoto úveru. Žalovaný v 1.rade tiež poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016, ktorý vo veci č. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia a.s. proti F. L., kde na jednu z viacerých prejudiciálnych otázok, týkajúcich sa konkrétne výšky, počtu a termínoch splátok istiny úrokov a poplatkov odpovedal v tom zmysle, že rozpis nemusí spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na istinu, úrok a na poplatky.

5. Súčasne vzniesol žalovaný v 1.rade námietku premlčania vo vzťahu k uplatnenému bezdôvodnému obohateniu s poukazom na to, že k plneniu uskutočnenému žalobkyňou došlo v období viac ako tri

roky pred podaním žalobného návrhu na súd, tzn. pred 27.10.2016. Nároky žalobkyne vyplývajúce z predložených listinných dôkazov odôvodňujú záver, že došlo k premlčaniu nároku žalobkyne.

6. Žalovaný v 2.rade rovnako navrhol žalobu zamietnuť z dôvodov, že v danom prípade sa jedná o vec resjudicata, nakoľko vo veci už bolo rozhodnuté rozhodcovským rozsudkom č.k. SRSAspA 12006/16, vydaným Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž. Uvedeným rozhodcovským rozsudkom bola žalobkyňa zaviazaná na zaplatenie sumy 1.051,88 Eur s príslušenstvom. Rozhodcovský rozsudok má v zmysle ust. § 46 ods. 2 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní rovnaký účinok ako právoplatný rozsudok súdu. Z toho dôvodu nie je možné opätovne vec prejednať ešte raz. V rámci rozhodcovského konania mala žalobkyňa možnosť písomne reagovať na rozhodcovskú žalobu, prípade v určitej zákonnej lehote odmietnuť rozhodcovské konanie. Nestalo sa tak, tzn. že žalobkyňa akceptovala rozhodovanie daného rozhodcovského súdu. Žalobkyňa ostala počas rozhodcovského konania nečinná, neuvádzala náležité tvrdenia na svoju obranu. Za predpokladu, že súd sa nestotožní s uvedeným dôvodom, poukázal žalovaný v 2.rade, že z obsahu podanej žaloby nie je zrejmé, z akého dôvodu má byť zmluva o úvere neplatná, pretože žalobkyňa nešpecifikuje, v čom má zmluva vady. Zo žaloby sa javí, že žalobkyňa považuje zmluvu za vadnú vo všetkých jej náležitostiach. Pre nejasné dôvody sa žalovaný v 2.rade sa nevedel konkrétne vyjadriť k uplatnenému nároku. Poukázal však na to, že aj z hľadiska posudzovania zmluvy a jej náležitostí, bol označený nesprávny právny predpis, ktorý nebol účinný v čase uzavretia zmluvy. Rovnako namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení neplatnosti zmlúv, pretože podľa názoru žalovaného v 2.rade nejestvuje také ohrozenie práva alebo právneho vzťahu, ktorý nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom. V súvislosti so žalobným petitom týkajúcim sa vydania bezdôvodného obohatenia, rovnako vzniesol námietku premlčania, pretože s prihliadnutím na dátum podania žaloby, 27.10.2016, akékoľvek plnenie žalobu poskytnuté pred uplynutím doby 27.10.2014 je podľa názoru žalovaného premlčané.

7. Žalobkyňa písomne reagovala na písomné vyjadrenia žalovaných v 1.a 2.rade s tým, že na žalobe trvala a k namietaným skutočnostiam žalovaného v 2.rade uviedla, že žalobkyňa podala žalobu na zrušenie označeného rozhodcovského rozsudku pre neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách, ktoré neboli rešpektované napriek vyjadreniu žalobkyne k výzve na žalobnú odpoveď zo dňa 03.08.2016. Keďže sa nejedná o totožný predmet konania, žalobkyňa vyslovila názor, že je dôvod na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku. K otázke premlčania uplatneného nároku žalobkyne uviedla, že na charakter spotrebiteľskej zmluvy sa nevzťahuje dvojročná premlčacia lehota na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Tento právny stav je potrebné posudzovať podľa Zákona o spotrebiteľských zmluvách a úveroch a teda premlčacia lehota by mala vychádzať z obdobia 10 rokov podľa ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súčasne žalobkyňa pripojila aj žalobu o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku podanú na tunajší súd dňa 20.12.2016. Trvala na tom, že je daný naliehavý právny záujem a bol aj dostatočne odôvodnený v žalobnom návrhu.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, s obsahom spisu tunajšieho súdu č.k. 8Csr/1/2017, predmetom ktorého je zrušenie rozhodcovského rozsudku a zistil nasledovný skutkový stav.

9. Žalobkyňa trvala na podanej žalobe, rovnako aj na tom, že zmluva o vydaní a používaní pôžičkovej karty nemá náležitosti zmluvy a z toho dôvodu by mala byť postihnutá neplatnosťou.

10. Na pojednávaní dňa 03.05.2017 zobrala žalobu späť v časti určenia neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky, akceptujúc nedostatok aktívnej legitímácie. Súčasne žiadala, aby súd určil, že Zmluva o úvere zo dňa 10.11.2005 je neplatná alebo alternatívne bezúročná a bezpoplatková.

11. Žalovaný v 2.rade súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby. Naďalej trval na premlčaní nároku z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobkyne.

12. Z hľadiska prebiehajúceho konania o zrušení rozhodcovského rozsudku na tunajšom súde, žalobkyňa trvala na tom, že nárok uplatňovaný v rozhodcovskom konaní bol nad rámec nároku uplatňovaného v tomto konaní, pretože sa jednalo o nedoplatok súvisiaci so zmluvou, ktorý žalobkyňa vôbec neuplatnila v tomto konaní.

13. Žalovaný v 1.rade v celom rozsahu zotrval na dôvodoch, ktoré uviedol v písomnom vyjadrení k žalobe. Namietal 10-ročnú premlčaciu lehotu, pretože podľa jeho názoru je uplatňovanie tejto lehoty bez

právneho základu a v rozpore s rozhodovaním vyšších súdov SR. Poukázal na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 17Co/799/2014 zo dňa 16.09.2015 a č.k. 16Co/867/2014 zo dňa 26.03.2015. V zmysle uvedených rozhodnutí, na preukázanie úmyslu konajúcej osoby nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. K alternatívnemu návrhu žalobkyne k určeniu bezpoplatkovosti a bezúročnosti zmluvy o úvere uviedol, že nie je priestor na pripustenie návrhu alternatívneho petitu, pretože žiadne z tvrdení žalobkyne viažu sa na ustanovenie Zákona č. 258/2001 Z. z. neobsahuje tvrdené skutočnosti pre konanie a rozhodnutie o alternatívnom výroku. Za predpokladu, že súd pripustí alternatívny petit, požiadal, aby žalobkyňa určitým a zrozumiteľným spôsobom špecifikovala skutkové a právne východiská pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V súvislosti s navyšovaním úverového rámca uviedol, že žalobkyňa bol poskytnutý revolvingový typ úveru, znakom ktorého je čerpanie a priebežné dopĺňanie vyčerpaných prostriedkov. Z toho vyplýva, že súčet „výberov“ z účtu môže presiahnuť úverový rámec, nakoľko sa výbery uskutočňujú aj z prostriedkov, ktoré dlžník na úverový účet vracia vo forme splátok. Zmena úverového rámca u žalobkyne bola vykonaná trikrát, posledné navýšenie bolo dňa 15.07.2009 na sumu 1.350,- Eur. Na preukázanie stavu čerpania istiny v zmysle výzvy súdu, žalovaný uviedol, že osobitné výpisy vedené nie sú, je možné predložiť len výpisy z úverového účtu.

14. Žalovaný v 2.rade trval na svojich námietkach a stanoviskách. Zásadne namietal existenciu 10-ročnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, pretože takáto doba by bola možná len v prípade, že by sa jednalo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pričom úmysel musel existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, čo v danom prípade podľa názoru žalovaného v 2.rade nie je dané, pretože úmysel žalovaného v 2.rade ohľadne bezdôvodného obohatenia nikdy neexistoval, nakoľko pohľadávka žalovaného v 2.rade vznikla zo Zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorý ju prijal v dobrej viere od poskytovateľa úveru.

15. Po predložení ďalšieho prehľadu čerpania úveru v časti debetných a kreditných transakcií žalovaným v 2.rade, zobrala žalobkyňa, na pojednávaní dňa 19.06.2017 čiastočne žalobu späť., pretože zistila, že žalovaná vyčerpala vyššiu sumu. Trvala však na vydaní bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v 2. rade vo výške 250,- Eur. Po prepočte dospela k tomu, že výška bezdôvodného obohatenia žalovaným v 1.rade na úkor žalobkyne predstavovala sumu 571,75 Eur a žalovaného v 2.rade sumu 250,- Eur. Žalobkyňa zobrala voči žalovanému v 1.rade späť žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.038,97 Eur.

16. Žalobkyňa naďalej trvala na určení, že zmluva č. 4691996 zo dňa 10.11.2015 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným v 1.rade je bezpoplatková a bezúročná.

17. Po tejto úprave, žalovaný v 2.rade konštatoval, že zrejme neboli žalobkyňa k dispozícii ďalšie výpisy za obdobie od 01.01.2009 do 30.09.2013, pretože v danom období bola zo strany žalobkyne zaznamenaná čerpaná navyše suma 510,- Eur. Po preukázaní a oboznámení sa s obsahom výpisov založených do súdneho spisu počas konania, žalobkyňa opäť vykonala ďalšiu zmenu žaloby v tom zmysle, že si uplatnila voči žalovanému v 1.rade vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 61,75 Eur a voči žalovanému v 2.rade 250,- Eur. V tomto zmysle bola vykonaná zmena petitu žaloby, pripustená na pojednávaní dňa 19.06.2017. Žalovaný v 2.rade navyše namietal aj tú skutočnosť, že žalobkyňa mohla zistiť napríklad výšku úrokov z výpisu z pôžičkovej karty, kde bol úrok uvedený a v prípade, že sa jej nepozdával, nič jej nebránilo reklamovať výpis z pôžičkovej karty v lehote do 15 dní. Pokiaľ sa spotrebiteľ nezove, navodzuje to stav, že súhlasí s transakciami na pôžičkovej karte.

18. Žalobkyňa trvala na desať ročnej premlčacej lehote v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ, pretože práve v spotrebiteľských zmluvách je nevyhnutné posúdiť aj okolnosti premlčania nároku a posúdenia skutočností do akej miery je alebo nie je daný úmysel veriteľa vyhotoviť zmluvu, ktorá neobsahuje náležitosti predpísané zákonom, napriek tomu, že veriteľ musí v tomto smere zákon dodržiavať. Takéto konanie navodzuje minimálne nepriamy úmysel a postup je možný hodnotiť ako nekalý. Zmluvu vyhotovoval žalovaný v 1.rade, ktorý zámerne do zmluvy neuviedol také náležitosti ako napr.: ročnú percentuálnu mieru nákladov úveru, ročnú úrokovú sadzbu. Takéto opomenutie nie je možné hodnotiť ako nedbanlivostné konanie voči žalobkyňa, pretože zmluvy s chýbajúcou RPMN a ročnou úrokovou sadzbou uzatváral žalovaný v 1.rade aj s ďalšími spotrebiteľmi.

19. K zmenám žalobného petitu uviedla, že tieto zmeny boli vyvolané tým, že žalobkyňa nemala dostatok informácií o stave na účte, tieto boli zisťované až v priebehu konania Výpisy predložené žalovanými

počas konania neboli presné aj s poukazom na to, že sa v konaní zistila iná výška čerpania úveru. Už táto skutočnosť navodzovala stav, že bolo potrebné zistiť výšku skutočného nároku, zvlášť pokiaľ sa na tunajšom súde viedlo aj konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, predmetom ktorého bol ďalší nárok.

20. Už táto skutočnosť nasvedčuje tomu, že je nevyhnutné posúdenie zmluvy o úvere, z hľadiska jej bezpoplatkovosti a bezúročnosti. Neznalosť žalobkyne o skutočnom stave dlhu bola zrejmá aj z toho dôvodu, že zmluva bola uzavretá v roku 2005, prostriedky čerpala len do roku 2009, tzn. 4 roky a potom už len splácala čerpanie dlhu tak, ako to vyplynulo z predložených výpisov. V roku 2014 dostala oznámenie o postúpení pohľadávky zo žalovaného v 1.rade na žalovaného v 2.rade. V čase postúpenia pohľadávky mala byť dlžná suma 1.388,- Eur, vtedy podpísala súhlas so splátkami tejto dlžnej sumy. V tom istom roku jej prišlo ďalšie uplatnenie dlžnej pohľadávky, ale už vo výške 1.464,18 Eur. Aj z tohto hľadiska je otázne, či bolo v možnostiach žalobkyne vyčíslieť uplatnený nárok, keďže výšky dlžnej sumy sa odlišovali. Z týchto dôvodov neostalo žalobkyni nič iné, len si uplatniť nárok prostredníctvom súdu, pretože podľa jej výpočtov, ktoré mala k dispozícii, čerpala sumu 1.548,90 Eur a zaplatila sumu 1.860,70 Eur. Keďže v roku 2016 jej bol oznámený ďalší uplatňovaný nárok z tej istej zmluvy, už nemala inú možnosť, len zistiť skutočnú výšku dlhu z tejto zmluvy a či vôbec existuje nejaký dlh, a to prostredníctvom podanej žaloby. Žalovaná oznámila súdu, že bolo vo veci č.k. 8Csr/1/2017 rozhodnuté o žalobe tak, že rozhodcovský rozsudok bol zrušený. Ku dňu rozhodnutia vo veci 12C, rozsudok ešte nebol právoplatný.

21. K namietaným nepresným informáciám o stave úverového účtu žalobkyne, uviedol žalovaný v 1.rade to, že žalobkyňa síce plnila, nie vždy však včas, čím dochádzalo k omeškaniu a s tým spojenými poplatkami a úrokmi. Tam mohli vzniknúť určité navýšenia dlžnej sumy v priebehu roka. Potvrdil, že žalobkyňa čerpala peňažné prostriedky do roku 2009.

22. V rozsahu čiastočného späťvzatia žaloby, súd konanie zastavil v zmysle ust. 144 a 145 ods. 2 CSP.

23. Zo Žiadosti o vydanie a používanie Pôžičkovej karty Quatro zo dňa 10.11.2005 uzavretej medzi žalovaným v 1.rade a žalovanou vyplynul z čl. II. schválený úverový rámec vo výške 18.000,- Sk (597,49 Eur) a schválená mesačná splátka vo výške 600,- Sk (19,92 Eur). Zo zmluvy vyplynulo číslo účtu, na ktoré mali byť prevedené prostriedky z úverového rámca bezhotovostným prevodom. V čl. V. bolo zaznamenané vyhlásenie klienta, ktoré sa malo týkať údajov klienta, ich úplnosti, pravdivosti a dobrovoľnosti pri ich poskytovaní. Z bodu 7 čl. V. je takmer nečitateľným, minimalizovaným písmom uvedená časť súvisiaca s možnosťou klienta odstúpiť od zmluvy do 14 dní od jej uzavretia, písomne, bez zaplatenia zmluvnej pokuty. Povinnosťou klienta je v prípade odstúpenia vrátiť banke poskytnuté finančné prostriedky a zaplatiť finančné služby poskytnuté v súvislosti zo zmluvou. Obchodné podmienky pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet boli predložené spolu so zmluvou vo fotokópii, neboli podpísané účastníkmi záväzkového vzťahu a vzhľadom na ich minimalizované písmo a nečitateľnosť, je málo pravdepodobné, že by sa s nimi žalobkyňa mohla náležite oboznámiť bez použitia optických pomôcok, pred uzavretím zmluvy.

24. Listom zo dňa 05.11.2013 žalovaný v 1.rade oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky ku dňu 18.10.2013, ktorá vyplývala zo Zmluvy č. 4691996 zo dňa 10.11.2005.

25. Pre účely konania bola predložená Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 3096036, medzi žalovaným v 2.rade a žalobkyňou. V bode 2.1 Dohody bolo zaznamenané podľa predformulovaného textu uznanie záväzku čo do dôvodu a výšky voči veriteľovi, vzniknutému na základe uzavretej zmluvy s pôvodným veriteľom č. 4691996. Dlžná suma ku dňu 27.03.2014, ktorú sa zaviazala žalobkyňa zaplatiť, resp. splácať, predstavovala výšku 1.220,43 Eur, ostatné príslušenstvo 81,45 Eur, náklady inkasného konania 150,- Eur. Okrem toho bolo potrebné uhradiť aj úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.220,43 Eur za obdobie od 01.10.2013. Výška splátky bola v bode 3.1 určená sumou 10,- Eur mesačne, dátum splatnosti 10.deň v mesiaci a dátum prvej splátky 10.04.2014.

26. Žalovaný v 2.rade doručoval žalobkyni Pokus o zmier zo dňa 27.04.2016, pričom vykázaná dlžná suma predstavovala 1.464,18 Eur, z toho neuhradený úver 990,43 Eur, zmluvný úrok 242,30 Eur, dlžníkom uznané inkasného konania 150,- Eur a poplatky 81,45 Eur. Uvedenú sumu mala žalobkyňa zaplatiť do 04.05.2016 na účet označený žalovaným v 2.rade.

27. Žalobkyňa predložila súdu ústrižky poštových poukážok za rôzne obdobia plnenia, ktoré boli zaznamenané od 13.01.2006 do 27.04.2016.

28. V zmysle výpisu z pôžičkovej karty Quatro na meno žalobkyne, za obdobie od 10.11.2005 do 31.12.2008 bolo zistené, že za dané obdobie zaplatila žalobkyňa na splátky úveru sumu vo výške 26.076,- Sk (865,56 Eur).

29. Z predloženého výpisu z Pôžičkovej karty Quatro na meno žalobkyne, za obdobie 01.01.2009 do 06.12.2016 bolo zistené, že žalobkyňa v období od 01.01.2009 do 27.08.2009 vyčerpala sumu 510,- Eur. Za uvedené obdobie bola vykázaná splátka úveru vo výške 2.159,56 Eur, s tým, že bolo započítané predchádzajúce plnenie vo výške 1.301,88 Eur, pričom žalobkyňa od 01.01.2009 do 30.01.2013 poukázala úhrady na splátkach vo výške 857,68 Eur.

30. Z predložených listinných dôkazov, ako aj z vyjadrení žalobkyne a žalovaných je zrejmé, že za obdobie, kedy žalobkyňa čerpala úver, následne ho splácala, vyčerpala sumu 1.548,97 Eur, čo vplynulo z predložených výpisov z pôžičkových kariet, pričom v tejto sume je zahrnutá suma 510,- Eur za ďalšie obdobie čerpania od 01.01.2009 do 27.08.2009. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že bola celkovo zaplatená suma 1.860,72 Eur, túto skutočnosť nenamietali žalovaní, Žalobu navrhli zamietnuť z iných z iných dôvodov, vyššie uvedených. Z výpisu z pôžičkovej karty, ktorý bol predložený pre účely konania, vyplýva, že ku dňu vyúčtovania 06.12.2016 bola vykázaná celková kreditná transakcia - plnenie žalobkyne vo výške 2.159,56 Eur. Vzhľadom na rôzne údaje, vyplývajúce z týchto pôžičkových kariet, súd vychádzal z uplatneného nároku, tzn. že pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že zaplatila sumu 1.860,72 Eur, súd vychádzal z tejto sumy, a nie z pôžičkovej karty, kde bola uvedená suma 2.159,56 Eur. Je potrebné skutočne konštatovať, že výpisy z pôžičkovej karty nie sú dostatočne zrozumiteľné, pretože údaje, ktoré sú uvedené vo výpise pôžičkovej karty, vystavenej napr. 11.10.2013, vykazujú zostatok vo výške 1.301,88 Eur, zrejme stav v čase postúpenia pohľadávky žalovaného v 1.rade na žalovaného v 2.rade. Ďalšie údaje rozhodne nemajú žiadnu výpovednú hodnotu pre žalobkyňu, pretože skutočne sa pomerne ťažko orientuje v týchto údajoch a výpisoch pôžičkových kariet. Je vecou strán sporu, aby predložili listinné dôkazy, z ktorých vyplýva jednoznačne nárok, prípadne aby náležite preukázali svoju obranu. Pokiaľ súd vychádzal zo zaplatenia sumy žalobkyňou, tak ako bola uplatnená, vo výške 1.860,72 Eur a zo skutočného čerpania, rozdiel medzi uvedenými sumami predstavoval sumu 311,75 Eur, po odpočítaní sumy 250,- Eur, vychádzal rozdiel, ktorý mal zaplatiť žalovaný v 1.rade 61,75 Eur. K tejto sume dospela žalobkyňa postupnými zmenami žalobného petitu. Čo sa však týka plnenia v prospech plnenia žalobkyne 250,- Eur, v tomto prípade súd konštatuje, že plnenie bolo preukázané listinnými dôkazmi len vo výške 160,- Eur. Z jediných predložených listinných dôkazov predložených žalobkyňou do konania, boli predložené ústrižky poštových poukážok - podacie listy, z ktorých bolo zrejmé, že v období od 12.12.2014 boli poukazované v rôznych sumách úhrady v prospech žalovaného v 2.rade vzťahujúce sa k zmluve č. 4691996 a tieto úhrady predstavovali celkovo výšku 160,- Eur. Žiadne ďalšie listiny o úhrade sumy v celkovej výške 250,- Eur neboli v konaní preukázané.

31. Žalovaný v 2.rade súčasne s vyjadrením k žalobe predložil aj fotokópiu rozhodcovského rozsudku SRSApA 12006/16 zo dňa 08.08.2016, vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom v Bratislave, spolu s ďalšími listinami rozhodcovského spisu, nižšie označeným.

32. Súd zistil, že rozhodcovský súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1.051,88 Eur spolu s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 242,76 Eur, úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 970,43 Eur od 30.04.2016 do zaplatenia a k náhrade trov rozhodcovského konania. Z odôvodnenia rozsudku vplynulo, že predmetom uplatneného nároku spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. voči žalobkyňi bola Zmluva č. 4691996. Celková dlžná suma voči žalobkyňi predstavovala v čase postúpenia pohľadávky dňa 18.10.2013 výšku 1.301,88 Eur.

33. K rozhodcovského rozsudku bola pripojená Rozhodcovská zmluva zo dňa 27.03.2014 uzavretá medzi žalovaným v 2.rade a žalobkyňou, kde z bodu 3.1 vplynulo, že všetky spory ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, budú riešené po a.) Stálym rozhodcovským súdom, po b.) pred príslušným súdom SR, ak žalujúca strana podá žalobu na súde.

34. V totožný deň bola uzavretá aj Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach.

35. K uvedeným listinám bol pripojený Dotazník k Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, kde boli vypísané údaje dlžníka a text vyhotovený predformulárovým spôsobom, kde len

znamienkom „X“ mal byť vyjadrovaný súhlas alebo nesúhlas žalobkyne s Dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach.

36. Ku dňu rozhodnutia vo veci bolo zistené, že tunajší súd rozhodol rozsudkom č.k. 8Csr/1/2017 dňa 13.07.2017, ktorým zrušil rozhodcovský rozsudok, vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom v Bratislave, č. SRSAspA 12006/16 zo dňa 08.08.2016. Rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože vo veci bolo podané odvolanie.

37. Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), účinného v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

38. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

39. Podľa odseku 3 uvedeného ustanovenia, spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

40. Podľa ust. § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

41. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia.

42. Podľa odseku 3 písm. a.) uvedeného ustanovenia, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,

43. Podľa odseku 4 uvedeného ustanovenia, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

44. Podľa ust. § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

45. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

46. Podľa ust. § 3 ods. 6 Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy, pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa § 4. Na požiadanie musí veriteľ poskytnúť spotrebiteľovi ďalšie doplňujúce informácie.

47. Podľa ust. § 4 ods. 2 uvedeného zákona, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä

a. sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

b. opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,

c. cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

d. identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,

e. adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f. meno a adresu spotrebiteľa,

g. ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

h. podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,

i. výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

j. Podľa odseku 4 písm. a.),b.) uvedeného ustanovenia, pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

k. poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
l. dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

48. Podľa odseku 5 uvedeného ustanovenia, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

49. Medzi účastníkmi záväzkového vzťahu vzniknutého zo Zmluvy o úvere zodňa 10.11.2005 je nepochybné, že ide o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy. Zmluva bola uzavretá ako predformulovaná typová zmluva, kde pôvodný veriteľ - žalovaný v 1.rade, konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, žalobkyňa v tomto vzťahu vystupovala ako klient- dlžníčka, ktorá nekonala v rámci predmetu podnikania. Postavenie žalobkyne v zmluvnom vzťahu bolo postavením slabšieho partnera v takomto vzťahu, ktorý nedisponoval potrebnými odbornými znalosťami, niekoľkoročnými skúsenosťami na úverom trhu, čo mohlo viesť k tomu, že žalobkyňa nedokázala odhaliť v zmluve dojednaní, ktoré ju výrazne znevýhodňovali a spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu. Z týchto dôvodov súd posudzoval uplatnený nárok v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, Zákona o spotrebiteľskom úvere a Zákona o ochrane spotrebiteľa.

50. Špeciálnou úpravou upravujúcou spotrebiteľský úver, bol v čase uzatvorenia zmluvy Zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon definoval spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Za spotrebiteľský úver sa teda mohla považovať akákoľvek forma spotrebiteľského úveru, ktorá nebola presne vymedzená týmto zákonom, stačilo že boli dané základné charakteristické údaje pre spotrebiteľský úverový vzťah. Za dôležitú zmienku stojí aj skutočnosť, že táto zmluva nebola zmluvou individuálne dojednanou so žalobkyňou, ale jednalo sa o typ zmluvy, ktorú mal žalovaný v 1.rade pripravenú vopred pre veľký počet spotrebiteľov.

51. Vzhľadom k tomu, že v priebehu konania obaja žalovaní vzniesli námietku premlčania nároku vyplývajúceho z bezdôvodného obohatenia, súd sa najprv vysporiadal s touto námietkou.

52. Podľa ust. § 100 ods. 1 prvá veta OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).

53. Podľa ust. § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

54. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

55. Žalobkyňa v danom prípade trvala na desaťročnej premlčacej lehote. Žalovaný v 1.rade poskytoval v rámci predmetu činnosti spotrebiteľské úvery ako bankový subjekt. Bolo jeho povinnosťou poznať a dodržiavať účinné právne predpisy, upravujúce poskytovanie spotrebiteľských úverov, v danom prípade Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zo žiadosti o vydanie a používanie pôžičkovej karty, schválenej poskytovateľom úveru - žalovaným v 1.rade dňa 10.11.2005, súd zistil, že táto zmluva okrem výšky úverového rámca, štandardnej mesačnej splátky, osobných údajov žalobkyne a identifikačných údajov veriteľa, neobsahovala žiadnu z náležitostí, ktoré uvedený zákon vyžadoval pri uzatváraní spotrebiteľských úverov. V čase uzatvorenia zmluvy už niekoľko rokov platila úprava podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g.) uvedeného zákona, v zmysle ktorej bolo povinnosťou žalovaného v 1.rade uviesť v zmluve ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“) z dôvodu, aby spotrebiteľ vedel vyhodnotiť, či je daný úver pre neho výhodný, či bude schopný ho splácať. Pokiaľ žalovaný v 1.rade bol toho názoru, že v prípade revolvingového úveru nie je možné stanoviť RPMN, súd dáva do pozornosti, že pri uzatvorení zmluvy je možné stanoviť na základe úverového rámca, štandardnej mesačnej splátky, prepočtom na základné obdobie jedného roka trvania vzťahu, RPMN. Žalovaný v 1.rade, ako poskytovateľ úveru, tieto údaje neuviedol. Nejedná sa o ojedinelý postup žalovaného v 1.rade, čo je známe z rozhodovacej praxe súdov. Možno konštatovať, že žalovaný v 1.rade ignoroval povinnosť,

56. Pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení zákon upravuje 10 - ročnú premlčaciu lehotu v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ. Začiatok plynutia premlčaných dôb je určený okamihom, keď došlo k bezdôvodnému

obohateniu. V prípade, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tvorí jeden celok, začína premlčacia doba plynúť až od skončenia bezdôvodného obohacovania sa. Z predložených výpisov z pôžičkovej karty Quatro je zrejmé, že žalobkyňa poskytovala žalovanému v 1.rade plnenie do augusta 2009 a žalovanému v 2.rade v období od postúpenia pohľadávky, do 27.04.2016. Pri aplikácii 10- ročnej lehoty v danom prípade nie je premlčaný nárok voči žalovanej v 1. rade, a už vôbec nie voči žalovanému v 2.rade, vo vzťahu ku ktorému bolo naposledy plnené v roku 2016, tzn. až uvedeným obdobím sa mohla dozvedieť o výške bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanému v 1.rade. Súd v tej súvislosti poukazuje aj na to, že na tunajší súd napadla žaloba dňa 20.12.2016.

57. Z dokazovania je zrejmé, že žalovaný v 2.rade podával žalobu na Stály rozhodcovský súd dňa 02.06.2016. Rozhodcovský súd rozhodol rozhodcovským rozsudkom dňa 08.08.2016, v zákonnej lehote bola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku, dňa 20.12.2016. Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 8Csr/1/2017 - 112 dňa 13.08.2017 tak, že zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, vyššie označeného. Rozsudok nenadobudol právoplatnosť, bol napadnutý odvolaním. Dôvodom pre zrušenie e rozsudku bolo porušenie všeobecne záväzných predpisov na ochranu spotrebiteľa, pričom porušenie malo vplyv na výsledok sporu.

58. V konaní žalovaní namietali na nedostatok naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe, pretože naliehavý právny záujem nie je daný v prípade uvádzania všeobecne definovaných predpokladov z pohľadu jednej strany.

59. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP, musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je účinným procesným nástrojom ochrany práva žalobcu, či je možné žalobou dosiahnuť odstránenie spornosti práva, či zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť nasledovať ďalšie súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobkyňou navrhovaného rozhodnutia. Pri skúmaní podmienok umožňujúcich riešenie práva, resp. právneho vzťahu súdnym rozhodnutím treba vychádzať z toho, že naliehavý právny záujem na určení práva má žalobca - spotrebiteľ, ktorého špecifické postavenie, ako slabšej strany v spore, osvedčuje predovšetkým úprava v komunitárnom práve, početná judikatúra súdov, vnútroštátna právna úprava.

60. V danom prípade, postavenie žalobkyne sa stane istejšie, lebo žalobkyňa nebude vystavená, zo strany žalovaného v 2.rade, ktorý nadobudol pohľadávku, riziku vymáhania úveru vo výške, ktorá by mu nenáležala, z dôvodu nedodržania zákonných podmienok pre uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Tomu, že môže byť vystavená riziku vymáhania neopodstatnených nárokov nasvedčuje pôvodné rozhodcovské konanie. Konečné riešenie sporu o nároku uplatnenom v rozhodcovskom konaní žalovaným v 2.rade proti žalobkyni, bude zrejmé až po právoplatnom rozhodnutí súdu, najskôr o zrušení rozhodcovského rozsudku a následne v pokračujúcom konaní zrejme na rozhodcovskom súde, ktorý pôvodne o nároku žalovaného v 2.rade rozhodol (ust. § 47 ods. 3 Zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní). Podľa názoru súdu je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodov vyššie uvedených.

61. Žalobkyňa sa pôvodne domáhala určenia neplatnosti Zmluvy č. 4691996 zo dňa 10.11.2005. Počas dokazovania, na pojednávaní dňa 03.05.2017, navrhla zmenu žalobného petitu v tom zmysle, že žiadala, aby súd určil, že uvedená zmluva je neplatná, alternatívne o určenie, že uvedenú zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Dňa 19.06.2017 na pojednávaní žalobkyňa zobral späť žalobu okrem iných vyššie označených peňažných nárokov a upravila žalobný petit v zmysle, že žiadala už len určenie, že Zmluva č. 4691996 je bezúročná a bezpoplatková. Súd pripustil zmenu žaloby uznesením č.k. 12Csp/72/2016 - 136 zo dňa 19.06.2017. Z týchto dôvodov súd už neposudzoval uplatnený nárok z hľadiska alternatívneho petitu, ale konal už len o určení, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Z rovnakého dôvodu súd sa už nezaoberal otázkou celkovej neplatnosti zmluvy.

62. Žalobkyňa v súvislosti s návrhom na určenie, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková, poukázala na nesúlad dojednaní so Zákonom o spotrebiteľskom úvere, nielen v časti absencie údajov o RPMN, absencie ročnej úrokovej sadzby, ale aj v časti úpravy splátok úveru v zmluve. Súd po preskúmaní zmluvných podmienok a obsahu Zmluvy č. 4691996 dospel tiež k záveru, že zmluva bola uzavretá v

rozpore s účinným Zákonom č. 258/2001 Z. z., pretože neobsahovala RPMN. Nie je možné stotožniť sa so stanoviskom žalovaného v 1.rade, že z dikcie uvedeného zákona nevyplývala skutočnosť, že musí byť upravená RPMN iným spôsobom, ako formou indikatívneho výpočtu. Súd však zdôrazňuje, že znenie uvedeného zákona v ust. § 4 ods. 2 písm. g.) uvedeného zákona neuvádza, že RPMN môže byť uvedená len formou indikatívneho výpočtu, pretože zo znenia jasne vyplýva, že súčasťou zmluvy má byť RPMN a pokiaľ v zmluve nie je uvedená, má to za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

63. Absencia údajov o ročnej úrokovej sadzbe má rovnako v zmysle ust. § 4 ods. 5 uvedeného zákona za následok, že nie je možné od spotrebiteľa požadovať úrok, ani poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Tvrdenie žalovaných, že žalobkyňa mala možnosť zistiť výšku úroku z výpisu z pôžičkovej karty Quatro, súd považuje za právne irelevantné, pretože ročná úroková sadzba má byť súčasťou Zmluvy. Úroková sadzba mohla byť súčasťou výpisu z pôžičkovej karty Quatro, nenahradzuje však zmluvné dojednanie, ktoré zaväzuje účastníkov záväzkového vzťahu zo zmluvy. Nebolo preukázané, že boli doručované výpisy žalobkyni, prípadne v akých časových intervaloch. Práve absencia informácií o výške čerpaní a úhrad z úveru spôsobovala ťažkosti pri riadnej úprave nároku uplatňovaného z titulu bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ by totiž žalobkyňa mala k dispozícii výpis z pôžičkovej karty Quatro, nepochybne by neboli potrebné opakované úpravy žalobného petitu počas konania. Výpisy predkladali žalovaní pre účely konania. Aj pri poskytnutí revolvingového musí mať spotrebiteľ informácie o výške ročnej úrokovej sadzby, pretože to je ďalší údaj, na základe ktorého môže zhodnotiť výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytnutého úveru.

64. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o spôsobe výkladu Zákona o spotrebiteľských úveroch Súdny dvor Európskej únie vo veci sp. zn.: C-42/15, Home Credit Slovakia a.s. proti F. L., súd konštatuje, že v období po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie bol zvažovaný rozsah aplikácie záverov uvedeného rozsudku v porovnaní s vnútroštátnou úpravou, a to Zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (nie Zákonom č. 258/2001 Z.z.). Výklad obsiahnutý v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie bol v určitom období (po vydaní rozsudku SD) aplikovaný v rozhodovacej činnosti súdov vo veciach vyplývajúcich zo spotrebiteľských záväzkových vzťahov. Po prehodnotení účinnosti a aplikovateľnosti uvedeného výkladu pre rozhodovanie vo veciach podľa právnej úpravy platnej v Slovenskej republike, bolo konštatované, že Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS. Nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdom aplikované ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 9 ods. 2 písm. f.) a § 9 ods. 2 písm. písm. k.) sú odlišné od ustanovení Smernice č. 2008/48/ES (článok 10, ods. 2 písm. c). Výklad dotknutých ustanovení smernice Súdny dvorom EÚ vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodovaciu činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-152/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukládajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Z uvedených dôvodov v predmetnom spore rozsudok Súdneho dvora Európskej únie číslo C-42/15, nemá vplyv na právne posúdenie veci vnútroštátnym súdom.

65. Vychádzajúc z vnútroštátnej právnej úpravy platnej v čase uzavretia Zmluvy, a to Zákona o spotrebiteľských úveroch súd zdôrazňuje, že veriteľ nesplnil ani povinnosť vyplývajúcu z ust. § 4 ods. 2 písm. a) Zákona č. 258/2001 Z.z., pretože v zmluve neuviedol ani len termín splatnosti splátok ako celku a už vôbec nie splatnosť zložiek splátky (istina, úrok, poplatky).

66. Súd s poukazom na výsledky dokazovania dospel k záveru, že Zmluvu č. 0004691996 je potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú.

67. Podľa ust. § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

68. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

69. Podľa ust. § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

70. Bezdôvodné obohatenie je konštruované ako záväzkový vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým na úkor koho sa niekto obohatil. Podmienkou vzniku záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia je splnenie zákonných predpokladov spočívajúcich v získaní bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje určitú osobu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia a majetkovou ujmu. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Žalobkyňa preukázala splnenie uvedených predpokladov, pretože v dôsledku bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, vznikla žalovaným povinnosť vydať sumu, ktorú zaplatila žalobkyňa na nad rámec zákonnej a zmluvnej povinnosti vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

71. Súd uložil žalovanému v 1. rade vydať bezdôvodné obohatenie v sume 61,75 Eur., ako rozdiel medzi čerpanými prostriedkami žalovanou (1.548,97 Eur a sumou ktorú žalovaná zaplatila 1.860,70 Eur). Od postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na žalovaného v 2.rade, dňa 18.10.2013, uhradila žalobkyňa peňažné prostriedky žalovanému v 2.rade. Keďže v konaní bola preukázaná len suma 160,- Eur, súd priznal žalobkyni uvedenú sumu a vo zvyšujúcej časti nárok zamietol.

72. Zhodnotením vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba bola dôvodná v časti určenia, že zmluva č. 4691996 zo dňa 10.11.2005 je bezúročná a bezpoplatková a rovnako aj v časti vydania bezdôvodného obohatenia žalobkyni zo strany žalovaného v 1.rade v sume 61,75 Eur a zo strany žalovaného v 2.rade vo výške 160,- Eur. V tejto časti súd žalobe vyhovel. Vo zvyšujúcej žalobu zamietol ako nedôvodnú.

73. Podľa ust. § 255 ods. 2 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

74. Pri uplatnení viacerých samostatných nárokov sa musí ich samostatnosť prejavovať aj pri rozhodovaní o trovách konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 39/2011). To znamená, že aj otázku úspechu a neúspechu v konaní toho ktorého účastníka treba hodnotiť vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku samostatne. Pri číselnom vyjadrení náhrady trov konania je potrebné celkový nárok, posúdiť vo vzťahu k dielčím nárokom. V rámci týchto nárokov súd hodnotí mieru úspechu a podľa miery úspechu prizná náhradu úspešnej strane sporu. (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 2. marca 2011, sp. zn. 30 Cdo 5210/2009). V danom prípade boli žalobou uplatňované rôzne nároky, vrátane peňažných.

75. Súd pri prepočte úspešnosti vychádzal z jednotlivých nákladov nasledovne žalobkyňa sa domáhala:

1. určenia neplatnosti Zmluvy č. 4691996 zo dňa 10.11.2005 ako celku,
2. žalobkyňa určenia neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalovanými dňa 18.10.2013,
3. vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného v 1.rade vo výške 1.610,72 Eur,
4. vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného v 2.rade vo výške 250,- Eur,
5. po späťvzati žaloby v časti bodov 1 a 2 sa žalobkyňa domáhala určenia, že Zmluva č. 4691996 zo dňa 10.11.2005 je bezúročná a bezpoplatková.

76. Dielčie nároky predstavovali vzhľadom k celku 1/5-inu.

77. Žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti bodov 1 a 2, pričom je potrebné skonštatovať, že zastavenie konania v tejto časti uplatneného nároku bolo zavinené žalobkyňou, pretože pri podaní žaloby mohla zvážiť, vzhľadom na doterajšiu rozhodovacia prax vyšších súdov, dôvodnosť týchto dvoch uplatnených nárokov, zvlášť keď v nároku č. 2 nebola daná ani aktívna legitímácia. Súd konštatuje, že v tejto časti bolo konanie zastavené pre správanie sa žalobkyne, čo znamená neúspech žalobkyne v rozsahu 2/5 - in.

78. V bodoch 3 a 4 sa žalobkyňa domáhala pôvodne zaplata sumy 1.610,72 Eur. Dňa 19.06.2017 na pojednávaní zobrala späť žaloby v časti vydania bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v 1.rade o sumu 1.038,97 Eur, na základe žalovanými predložených výpisov z pôžičkovej karty. Keďže v priebehu pojednávania bolo preukázané vyššie uvedené čerpanie peňažných prostriedkov o 510,- Eur, žalobkyňa opäť zobrala žalobu späť na základe predloženej pôžičkovej karty žalovaným v 2.rade, tzn. o sumu 510,- Eur. V tomto prípade súd konštatuje, aj keď došlo k zmenám petitu žaloby a k zníženiu bezdôvodného obohatenia, nebolo to vyvolané nesústredenosťou žalobkyne, ale tým, že žalobkyňa nemala dostupné, relevantné doklady o stave na úverovom účte, ako to vyplynulo z dokazovania. Súd uznal argumentáciu

žalobkyne, že nemala možnosť iným spôsobom zistiť skutočný stav na úverovej karte. Totiž údaje vo výpisoch uvedené a predložené pre účely dokazovania sa líšili za jednotlivé obdobia a počiatkový a konečný stav nebolo možné riadne zistiť.

79. Za týchto okolností súd je toho názoru, že nie je možné pričítať neúspech žalobkyňi v tejto časti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v 1.rade, pretože aj pokiaľ zobrala postupne v tejto časti žalobu späť, nebolo to pre správanie sa žalobkyne, ale na základe postupu žalovaných. Nárok pod bodom 3 súd považuje za dôvodný v rozsahu 1/5-iny k celku.

80. V prípade nároku - bod 4, vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému v 2. Rade vo výške 250.- Eur., že žalobkyňa preukázala len vyplatenie sumy 160,- Eur listinnými dôkazmi, z toho dôvodu je možné konštatovať, že pri tomto uplatnenom nároku mala žalobkyňa 64 %, žalovaní 36 %, konečná miera úspechu pri uplatňovaní tohto nároku mala žalobkyňa 28 %.

81. Nárok uvedený pod bodom 5 súd považuje za dôvodný v celom rozsahu, pretože súd určil zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, tzn. miera úspechu je 1/5 - ina.

82. Pri konečnom výpočte úspechu a neúspechu súd konštatuje, že žalovaní v 1.a 2.rade mali úspech v 2/5 - inách, rovnako žalobkyňa mala úspech v 2/5 - inách v nárokoch pod bodmi 3a 5 a v bode 4 mala žalobkyňa úspech len v rozsahu 28 %, čo súd považuje za rozdiel nepatrný vo vzťahu k celkovo uplatneným nárokom.

83. Z týchto dôvodov súd nepriznal náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu.

Poučenie:

Proti uvedenému rozsudku je prípustné odvolanie v zmysle ust. §§ 355 a 356 CSP.

Odvolanie je možné podať v lehote do 15 dní od doručenia rozhodnutia na Krajský súd v Košiciach, prostredníctvom Okresného súdu Rožňava.

Podľa ust. § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).